

Nataša Križanić

Poezija

ALBUM

Listam polako album sjećanja,
vrbaske mame bistrine,
već čujem kako me slapovi zovu
žuborom iz daljine.

I jesen je, gasnu i boje,
stopama već nigdje traga,
što te tu nema, aleja pita,
i svaka slika draga.

ČETIRI ZIDA

Među zidovima,
imam šta treba,
osim vjetrića
i plavog neba.

Toplina doma
pravo je blago,
sve se tu stislo
šta mi je dragoo.

Četiri zida,
možda je malo,
ali je ljubavi
mnogo tu stalo.

Prozore širim
na zidovima,
ljubavi naše
i za vas ima.

DJETINJSTVO

Pitalo dijete oca svoga,
ima li vremena bar još malo,
zovu poljana, lopta i noge,
i srce što se razigralo.

Za stolom velikim otac sjedi,
hrpe papira pred njim se plaste,
pogleda dijete, pa papir blijedi,
živnuše želje vragolaste.

U trenu jednom otac shvati,
pa ruku pruži: »Idemo, sine!«
Papir će čekati i kad se vrati,
ali neće djetinjstvo koje mine.

I DALJE VJERUJEM

I dalje vjerujem u bolje sutra,
i dalje čekam nova jutra.

I dalje volim miris ruža,
i sve ono što život pruža.

I dalje vjerujem u dobre ljude,
i u toplinu koju nam nude.

I dalje volim cvrkut ptica,
i smijuljke s dječijih lica.

I dalje vjerujem u moć riječi,
i nježnost koja sve boli liječi.

I dalje vjerujem u bolje sutra,
i dalje čekam nova jutra.

IGRA BOJA

Prazan papir
gleda dijete,
i već mu misli
po njemu lete.

U ruci već je
barvica koja,
i poče igra
šarenih boja.

Najprije, zajedno
s bojom plavom,
uljepša nebo
nad svojom glavom,

A onda žuta,
svojim blijeskom,
doda i sunce
svodu nebeskom.

I papir više
prazan nije,
mašta ga dječija
ko sunce grije.

KAO CVIJET U POLJU

Ležim u polju punom cvijeća,
i sama cvijet, bez kakvih briga,
maslačak mi nešto šapuće nježno,
nada mnom nebo, u ruci knjiga.

Granata krošnja čuva me danju,
mjesečina noću nad stazom bdije,
u prirodi uvijek tako sam mirna,
i kad me vjetar ko travku svije.

I cvjetić najmanji ima šta reći,
dok pored mene žubori rijeka,
i ja s njom tečem, a ipak tu sam,
i svaka mi je briga daleka.

VRIJEME

Želje se nižu,
vremena malo,
kada bi ono
bar malo stalo.

Obale mame,
pjeni se more,
doline zovu,
mašu mi gore.

Ljepota svuda,
na sve strane,
kad bi još samo
vrijeme da stane.

LJUBAV

Ljubav,
samo jedna riječ,
tako jednostavna,
ne zna za daljinu.
tako obična,
a tako slavna,
od najveće mutnoće
stvara bistrinu.

Ljubav,
od koje i cvijeće niče,
svijet boji u hiljadu boja,
jedna riječ, koja
izraste u najljepše priče
i pjesme
prepune opoja..

Ljubav,
pobjednik svih teških bitaka,
a tako prozirna, laka,
to svjetlo kada je tama.
Samo jedna riječ,

a u njoj sve
što je vrijedno u nama.

Most duginih boja

Postoji jedan
poseban most,
satkan od ljubavi
i od želja,
pruža se kao
najljepša duga
od prijatelja
do prijatelja.

On spaja ljude
a ne mjesto,
u svakom odsjaju
dobrotu vidi,
dodaj mu i ti
svoju boju,
u svojim snima
i ti s njim idi.

PJESMA

Uz srce olovke
i parče papira,
moja sjetna duša
nađe sebi mira.

Ispisana suzom,
sa kojom se združi,
pjesma mojoj tuzi
mali predah pruži.

Pjesma sada zbori
sama, mjesto mene,
pa s lakoćom sklopih
oči svoje snene.

RIJEČI

Umjesto suza, papir tope
riječi što dolaze same od sebe.
i osjećanja, još neizražena,
nalaze tako put do tebe.

Sve ono što ti ne mogu reći,
ogrnuti šutnjom kao kaputom,
postadoše tako tihe riječi,
istkane na nekom papiru žutom.

Nadam se ipak da ćeš me čuti,
shvatiti što sam ti htjela reći,
u malo riječi otkriti ti dušu...
Zar ima dar od toga veći?

Riječ književnika Ismeta Bekrića

PREMA SVJETLOSTI

Još jedna Banjalučanka u svijetu, u američkoj državi Washington (Seattle), Nataša Križanić, koju su tamo odveli putevi progona i žudnje za slobodnim nebom i krajolikom, nije se u ovim udaljenim i rasutim godinama predavala očaju i zlobi, nego je još upornije i ljepše nastavila svoj put prema budućnosti, obrazovanju, ljubavi, svjetlosti. U najtežim trenucima, kada je prije tri godine ostala bez svoga najvećeg uporišta, očeve pažnje i ljubavi, iz boli i sjećanja na sretne dane i godine potekli su stihovi – i njen otac, novinar Josip Križanić, pisao je i pjesme, i, kako ona kaže, ostavio joj u amanet te darove sebi i drugima (svako prije svega piše iz sebe i za sebe, a istovremeno i za druge, jer poezija je dobrota, iskrenost, svjetlost).

Plima osjećanja i inspiracija »izbacila« je na obale od papira najljepše darove – riječi, stihove, pjesme, koje su se, evo, skupile među koricama knjige, i razlike po beskrajima najljepših osjećanja, zavičajnih, porodičnih, prijateljskih, osobnih i univerzalnih. I tako je nastao ovaj most od riječi i osjećanja – »Most duginih boja«, kako se zove knjiga stihova Nataše Križanić. A knjiga se, zapravo, počela pisati prije skoro četvrt stoljeća, kada je jedna Banjalučanka, pri kraju studija ekonomije na banjalučkom univerzitetu, morala zajedno s porodicom krenuti na puteve neizvjesnosti i nostalгије. »Imala sam 23 godine kad sam otišla iz svoga grada, i svega se sjećam«, piše Nataša Križanić u odsjajima svojih sjećanja. »Banjaluka je bila, i uvijek će biti moj rodni grad, i rodni grad moga oca, i zato mu pripadam, a i on meni, gdje god da se nalazim.«

A taj osjećaj pripadanja za Natašu, kako i sama naglašava, nije pitanje vremena i prostora, nego duhovno osjećanje i odnos prema rodnom gradu i uspomenama koje je za njega vežu, i koje se prepliću. »Zovu me ulice moga grada, / aleje mirišu kao prije, / ali ni šumor vjetra ne zna, / da opet ništa isto nije«, piše Nataša Križanić u pjesmi »Rodni grad«, pitajući se »da li se grad moj još sjeća mene, / ili me nikad ni bilo nije?«, ali – iako su nestale njene slike drage - kroz zavjesu djetinjstva i sjećanja koja ne blijede, u nekom drugom gradu, na drugom kraju svijeta, u njenim snovima i željama i dalje živi onaj njen grad: »Sada u mom gradu / kesten negdje cvjeta, / kao da ga gledam / s drugog kraja svijeta« (Jesen),

pa »*U snovima mojim / moj grad i sad cvjeta, / i gledam ga opet / očima djeteta*«(U snovima mojim).

U pjesničkom albumu Nataše Križanić prepliću se slike zavičaja, ne samo onog geografskog, stvarnog, nego još više onog koji je postao i san, onaj što se nosi u sebi, i bez kojega bismo bili bića bez duhovnog kontinuiteta, bez svoga izvora i svoga toka. U svakodnevnoj igri oblaka i jasnine, svjetla i sjenki, kad je »*kiša napolju, a i u oku*«, i kad »*od sjete prosto obnevidim*«, pjesnikinja nestrpljivo čeka neki vjetar, »*da sve oblake nekud raznese, / i pticu jednu čarobnih krila - / da me već jednom kući poneše*«. Album se time ne zatvara, ne sklapa svoje stranice, nego ostaje otvoren, za stara i nova osjećanja. I za pjesme. A svoje pjesme Nataša Križamić je, iako je, može se reći, tek ušla u taj čudesni svijet riječi, već objavljivala u »Banjalučkim žuborima« i »Šeher Banjaluci«, te u vodećem bosanskohercovačkom listu za djecu, sarajevskom »Palčiću«, čime je najavila i svoj lirski niz namijenjen najmlađima (pripremajući i knjigu pjesama za djecu). Pjesme koje je pisala na engleskom jeziku objavila je, u vlastitom izdanju, u četiri sveske. I kao stihotvorka, i kao uspješna poduzetnica (završila je koledž za biznis i zatim studij menadžmenta u socijalnim ustanovama), i kao majka, Nataša Križanić u svemu gradi »Most duginih boja«. A te boje ljubavi, djetinjstva, prijateljstva, nostalгије, dominiraju i u njenoj knjizi pjesama za djecu »Igra boja« (»Lijepa riječ«, Tuzla, 2020.) Kao i u novom rukopisu, pjesničkom »Spomenaru«, koji treba da se pojavi sredinom ove godine, u okviru zajedničkog projekta skupine Banjalučanke i edicije »Borovci« u Ilirskoj Bistrici u Sloveniji.

15.05.2021.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>